

Šílený modelář

Stalo se to dávno, bezmála padesát let předtím, než začal Roman Kalandra nosit triko s nápisem „Všichni jste blázní, jen já jsem letadlo“. Ale s Romanovým trikem nemá tato příhoda vůbec nic společného. Bylo to v době, kdy modelařil skoro každý kluk a na okresních přeborech bývalo více než sto soutěžících a kdy snad ještě ani neexistovalo maximum. Stalo se to tak dávno a tahle příhoda byla tolikrát převyprávěná, že prosím za prominutí všechny ty, kteří ji znají jinak.

Tak tedy tenkrát byla standardem éra s překližkovými žebry, potažená křehkým kondenzátorovým papírem, protože na japonsko mělo málokdo a létalo se na plochách, na které se dneska chodí leda s házedlem, a to jen když nefouká. Například v okolí řeky Radbuzy u Dobřan nedaleko Plzně jsou krásné louky, bohužel tísněné z jedné strany stromy obrůstajícími meandry řeky a z druhé strany městem, jehož název budí u Západočechů stejné asociace jako Bohnice u Pražanů a Beřkovice u Severočechů.

Jednoho krásného letního dne se sluníčkem a kumuly na obloze, se na těch lukách pořádala soutěž. Jeden z modelů, snad měl příliš dlouhý doutník, nebo jeho pilot, říkejme mu Rudla, trefil obzvlášť vyvedený stoupák, prostě letěl a letěl, až doletěl k nějaké dlouhé zdi a zapadl za ni. Rudla běžel a běžel, v hlavě mu strašilo, kolik dalo práce, než všechna ta žebírka z překližky vyřezal, slepil a pak potáhl tím blbým kondenzátorovým papírem, který dělá vrásky. Ale stálo to za to, krásně to letí, dneska takhle daleko ještě nikdo neletěl, hlavně musí to éro dostihnout, najít a dolétat soutěž. Ó, to bude vítězství!

Mezitím model přistává za zdi, a vy správně tušíte, že je to zeď, která má oddělovat „normální“ lidi od bláznů. Bohužel názory na to, kde je to normální, se liší podle toho, na jaké straně zdi se zrovna nacházíte.

Přistání modelu za zdi sleduje jeden z chovanců ústavu a vyráží prozkoumat tu podivnou věc. Zjišťuje, že jedna z větví keře, na kterém letadlo přistálo, porušila celistvost potahu křídla a udělala do něj díru. I jme se zkoumat, jak velká síla je nutná k protlačení prstu skrz nalakovaný kondenzátorový papír - a mohu Vás ujistit, že podstatně menší, než by byla dneska u všech těch Vliesů a Ikarexů.

Takže, když se schvácený Rudla vyškřábal na ústavní zeď, už tam těch děr bylo povícero. Rudla, ještě nevěda, kam to vlastně přešel, začal vidět rudě a rozčileně se domáhal vydání svého letadla, naproti tomu se ústavní pacient nechtěl vzdát své nové nevšední hračky. Posléze však byl Rudlou přemožen, ale éro doznalo značné újmy, ba dalo by se říci, že to teď vypadalo jako neforemný svazek špejlí.

Rudla nechtěl šplhat zpátky přes zeď, která byla v tomto směru navíc mnohem nedobytnější než zvenku a se zbytky modelu v rukou hledal nějaký pohodlnější východ. Tím se zdála být nedaleká vrátnice. Bohužel k ní Rudla dorazil značně pobouřen, vykřikujíc hanlivé nadávky o magorech, kteří mu zničili letadlo. Ústavní zřízenci si však jeho chování vysvětlili jako další pokus zdejšího chovance o útěk. Tvrzení, že to, co drží v ruce, je model letadla, neuvěřili a Rudlu zavřeli.

Jestli do klece nebo do nějaké obyčejné místnosti, to nevím. Každopádně jej až po několika hodinách vysvobodila delegace v čele s ředitelem soutěže a sportovním komisařem, kteří dosvědčili, že to opravdu není blázen, ale modelář.

Pro nemodeláře si dovolím jedno ponaučení: modelář, kterému ničí nebo berou jeho model, je k nerozeznání od šílence. Proto jim, prosím, modely neničte ani nekrad'te, netušíte, co by se mohlo stát. Pokud jim nalezený model vrátíte, poznáte, že to jsou docela milí lidé.